

UNITÁRIUS ÉLET

XIV. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM

1960. AUGUSZTUS HO

Szabadság

Akarmilyen változékony idő tette bizonytalanná az idei nyári tervezetéseket, akárhogyan búslakodtak sokan amiatt, hogy elromlott az idő a Balaton felett, vagy felhők tornyosultak bércei tájakon, mégis betöltötte az idei nyárban is az emberszíveket ez az édes szó: szabadság! Nem tudom, hogy a magyar nyelven kívül még hány nyelve van a világnak, amely a megérdemelt pihenés és erőgyűjtés időszakát, a vakációt: szabadságnak nevezi? Magyar nyelvünkben azonban boldogító, mámorító zengése van e szónak. Nálunk szabadságra megy a munkás, termelőszövetkezetben munkáját jól végző paraszt, a tisztviselő, az orvos, a mérnök, a katona és a diák. Milliók ajkán köszöntésként hangzik e szó és mi, unitáriusok és szabadelvű keresztények hitünk zászlajára is ezt a szót írtuk fel Jézus óta: szabadság!

A magyar ember szívében, lelkében, agyában egyaránt mély gyökere van e szónak. Rabságban és megalázó testi-lelki elnyomatásban elmúlt századok ideje alatt érett édes gyümölcsé népünk szívében a szabadság fogalma. És ma boldogan élvezi a szabadság valóságát és ezért mondja és érzi életének minden kedves, felszabadult, örömteli, békességes, pihentető és erőt adó alkalmát is szabadságnak.

De vannak népek, amelyek csak most kóstolgatják a szabadság édes ízét. És számukra a szabadság fogalma még nem azonosult a pihenés, a békés megnyugvás és a felszabadult lélek örömeinek fogalmával. Nekik a szabadság még csak az igazi élet küszöbét jelenti, és még sok harcot, kemény helytállást, áldozatosságot és szívós kitartást követel tőlük. Kuba, Ceylon, Kongó, Algír népe és még sok más nép, amely most vívja, vagy éppen most vívja ki szabadságát, még véres homlokkal és a túlfeszített erőfeszítés szívdobogásával emeli magasba a szabadság szépséges zászlaját. Életüknek egén még sokkal veszteresebb felhők lebegnek és a hidegháborús szellem orkánjai összehasonlíthatatlanul hűvösebb légkörrel veszik őket körül, mint a Balaton vagy a Mátra időjárása népünknek szabadságot élvező gyermekeit.

Ezért a magunk életének apróbb, vagy nagyobb örömeinek és gondjainak „légköre”, egy percre sem szabad feledtessék velünk azt, hogy testvéri szolidaritásunkkal, békeharcunkkal, segítséget nyújtó kezünkkel, szilárd egységben kell ott állnunk azok oldalán, akik az emberhez méltó életért, az igazi szabadságért harcolnak. Ezért kell imádkoznunk Jézus tanítványaihoz méltó szenvedéllyel, hogy Isten erőt adjon a szabadságért küzdőknek a győzelemhez! És ezért kell dolgoznunk ma még többet, mint amennyi csak nekünk elég, hogy minden ember-testvérünk a földön felemelkedhessék oda, hogy a szabadság fogalma természetszerűleg azonosuljon szívünkben és gondolatvilágunkban a békés építéshez való erőgyűjtésnek, a megérdemelt pihenésnek és a zavartalan tiszta örömeknek fogalmával! „Mert egy az Isten, mindnyájunknak Atyja.” És egy kell, hogy legyen a szabadsága is minden embernek e földön.

ALKOTMÁNYUNK

születésének tizenegyedik évfordulóját ünnepeltük az elmúlt napokban. A nagyüzemi gazdálkodás folyvást növekvő terméshozamai, gyáripárunknak a külföldi piacokon is egyre jobban érvényesülő térhódítása, a bennünket körülvevő mindennapi élet a maga eleven, pezsgő, szüntelenül újabb alkotásokra ösztönző légkörével, mind azt bizonyítja, hogy a Magyar Népköztársaság — az 1949. évi 20 törvényekben rögzített célkitűzéseire hiven — tizenegy év gazdag eredményeiben tükröződő — jó sikerrel szervezi a társadalom erőit a szocialista építésre. Alkotmányunk az állampolgárok jogait is — eddig nem tapasztalt — széles körben szabta meg, amikor tételes törvényben biztosította polgárai számára a munkához való jogot és a végzett munka mennyiségének és minőségének megfelelő díjazást. Örökre számízta ezzel a tőkés társadalmi rendben minduntalan kísértő munkanélküliség riasztó árnyékát. Biztosítja államunk a dolgozóknak többek között a pihenéshez és üdüléshez való jogot is. Ezekben a napokban is a nyár örömeit élvező emberek tizezreinek vidám kacajától hangos, zsúfolt fürdő- és üdülőhelyek bizonyítják, hogy az alkotmányunkban lefektetett elvek ebben a vonatkozásban is élő valósággá váltak. Ezen túlmenően is védi Népköztársaságunk a dolgozók egészségét és segíti őket munkaképesség esetén.

Allamunkban a nők a férfiakkal egyenlő jogokat élveznek. Ez az általános elv ölt gyakorlati formát a törvénynek abban a rendelkezésében, amely a munkafeltételeket a férfiakéval azonos módon állapítja meg — figyelembe véve a nők különleges helyzetét, pld. abban, hogy terhesség esetén részükre fizetési szabadságot biztosít.

Amikor alkotmányunk születésnapjára emlékezünk, mindeme számos javakért, a jogaiban meggyarapodott és méltóságában fölemelkedett ember hátlájának boldog érzése hatja át lelkünket.

Ó Urunk

hogyan ismerhetünk meg Téged?
Hol találhatunk Rád?
Leheletközelben vagy —
és csillagtávolságban mégis.
Mint sejtelmes éji magány —
mégis mint napfény-ismerős.

Igy szóltál a vén látnokhoz:
nem láthatod arcom —
de csudadolgaim előtted fölvonultatom.
Igy vonultatod föl előttünk is csudadolgaidat
a természet birodalmában
s életünk megannyi tapasztalatában.
Ha az igazság lángja lobban bennünk,
ha a szeretet áldozatosságra serkent,
ha önmagunk teljes odaadásában valljuk meg
az igaz és a jó végső diadalába vetett hitünk —
nem jóságodnak hódolunk-e vajon?

Szívünkben élsz,
áthatod az egész világot,
s az igaz életben pillantjuk meg jelenvalóságod.
A héber bölcsességirodalomból
Ford: Kozma Tamás

Jézus vallása és a Római egyház

(G. Pioli professzor új könyve)

Az olaszországi vallásos életnek két világszerte ismert haladó személyiségét ismerjük. Mindketten más-más korszakot és fejlődési irányt képviselnek. A két embert, életkorban is egy egész emberöltő választja el. Személyesen jól ismerik egymást, de munkásságukat külön utakon fejtik ki. A nyolcvanadik életévét betöltött Giovanni Pioli professzor egész élete munkásságát, a pápai hierarchia elleni szellemi harcot, vallási síkon kezdte meg évtizedekkel ezelőtt s folytatja ma is. A napisajtóból is jól ismert fiatal katolikus lelkész Daniello Dolci ugyanezen hatalom elleni harcot már a szociális élet síkján kezdte meg és folytatja. Ma Dolcit jobban ismerik, mint Piolit, de tudnunk kell, hogy Dolci harcának szellemi előkészítője az a mozgalom volt, melynek legjelentősebb képviselője Pioli Giovanni professzor. Pioli professzor tagja az unitárius világszövetségnek s így mindenképpen helyénvaló, hogy életművéről legújabb könyve megjelenése alkalmából röviden szóljunk.

Pioli számos ma is élő püspöknek, kardinálisnak volt tanuló társa, de egykori diáktársai közül legismertebb az elhunyt XII. Pius pápa. Amikor Pioli és az a másik fiatal katolikus lelkész, akiből később pápa lett, elvégezték a római teológiai szemináriumot, jó tanulásuk jutalmául még közös kitüntetést kaptak. Pioli rövidesen tanár a római missziói propaganda-kollégiumban. 1908-ban, itt már vicerektor, amikor a modernista papok ellen kiadott Pascendi kezdetű pápai enciklika őt is állása vesztesére ítéli. Ettől az időtől kezdve világi síkon tevékenykedik, néhány évi angliai tanulmányút után hazájába tér vissza és állami és magánintézetekben az angol irodalom tanára.

A modernista szellemhez hűséges marad, a napi kenyérkereső munkája mellett állandóan ír, szerkeszt, agitál és harcol az egyházban a szabadabb levegő biztosítása érdekében. Sok munkát fordít le olasz nyelvre, köztük a svéd lutheránus érsek, N. Soederblom nagy művét a föld vallásairól. A külföldi unitáriusokkal felvett kapcsolatát egy életen át fenntartja és több unitárius világkongresszuson részt vett. Éveken át szerkesztette, a fasiszmus felleléte után betiltott unitárius szellemű „Progresso Religioso” című szemlét. Helyzete a fasiszmus diadalra jutása után megnehezedett. Hívták, de nem csatlakozott Mussolini híveinek táborához. Ezért a fasiszta rendszer és a pápaság között 1929-ben létrejött konkordátum megkötése után mindkét oldalról támadják. Miután állást foglalt az abesszin nép ellen indított kizsákmányoló gyarmati háború ellen, s rámutatott arra, hogy e háborúra a pápa áldását adta és annak elősegítésére a püspökök aranyat gyűjtöttek, elveszti állami állását s egy magánintézetben óraadásból tengeti életét. Nyilvánosan felszólalt Hitlernek a lengyel népet durván lerohanó agressziója ellen, s ezért börtönnel fizet.

Kiszabadulása után írja meg 1947-ben testes kötetben a legjelesebb olasz antitrinitárius: Socinus Fausztus életét. E munkát egyházi könyvtárunk részére egykoron megküldte. A második világháború befejezte után szomorúan látta, hogy az olasz nép nem tudott élni a békével. Magas kora ellenére, harcos vezető tagja annak az egyesületnek, mely a vallás szabad gyakorlásának a jogáért küzd. Az állami iskolákban minden gyermek, szüleinek felekezeti hovatartozásától függetlenül köteles katolikus hittant tanulni. Küzd az új inkvizíciós módszerek ellen, mely a tanítók és tanárok iskolán kívüli tevékenységét is ellenőrizni szeretné.

Az olasz politikai életben sajnos a keresztény demokráta párt azt a pápai rendszert támogatja, mely ellen Pioli és társai évtizedek óta küzdenek.

Az elmúlt hónapokban jelent meg a 83 éves tudósnak, vélhetően utolsó műve. „Jézus vallása és a római egyház” címen. E nagy munka ismertetésére még visszatérünk. A kötet a jelenlegi pápa 1958. október 25-én történt teátrális megválasztásának leírásával kezdődik s az egymást követő fejezetekben szembeállítja Jézus emberi hitét az egyház rendelkezéseivel. A kötethez fűzött utószó, maga is önálló könyvnek beillő terjedelmével a pápaság két szövetségeséről: a csodákról és a babonákról ír.

Az angliai unitáriusok „Faith and Freedom” című szemléjében E. Shirvell Price szerkesztő így ír: „Üdvözljük Pioli Giovannit, a szabadság, értelem és türelmesség heorikus harcosát. „A Nyugat lehet, hogy ma a kommunizmus politikai kísértésével van elfoglalva, de — írja a szerkesztő — a szabad világ trójai falova a római katolicizmus, s ezt nem szabad elfelejtenünk.”

A mai világ haladó vallásos gondolkodói közül belső tapasztalatai alapján Pioli ismeri legjobban a pápaság gyengeségét, s ezért útmutatására figyelmeznünk kell.

Új könyve megjelenése alkalmából szeretettel üdvözljük Pioli professzort; a haladó vallásos gondolkodás nagy emberét.

Ferenc József

Édesanyám

Mint tengerhullám a partot:
Mindig karjaiban tartott
Szereteted, Édesanyám:
Így jött a sok áldás reám.

Mint dús fűrt a szőlőtökét
Húzza és víg nyarát, őszét:
Életerejét elvonja:
Így tett a sok gyermek gondja.

Élted áldott napsugár volt;
Családodért égett, lángolt!
S míg a termést beérlette:
Szíved kihűlt októberre...

S én nem tudtam meghálálni:
Napsugárrá, fénné válni
Míg időm volt, idejében:
Édesanyám életében.

Mindennapi lágy kenyerért,
Anyaszíved melegéért:
Későn, száraz morzsaszemek
Jutottak csak, Anyám, Neked!

Sok tervem, mint forrás, dagadt
S közben időm ím elszaladt...
Mint gyümölcs a termő fának:
Adós maradtam Anyámnak!

Dr. Kubaeskhay Béla

Az evangélium fényénél

Máté 8, 10.

„Bizony mondom néktek, ilyen nagy hitet nem találtam Izraelben senkinél.”

Jézus életének egyik legjelentősebb mozzanatát örökíti meg a fent említett íge. Arról van szó benne, hogy Jézust Kapernaumban fölkeresi az elnyomó római hatalom egyik képviselője és arra kéri, hogy gyógyítsa meg szolgáját, akit azért nem tud magával hozni, mert bérán fekszik otthon, s ráadásul még nagy kínokat is szenved. A segítségre mindig készen álló Jézus hajlandó a beteg azonnali fölkeresésére, azonban a százados különös szavakkal tartóztatja. Uram — szól —, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj. Csak szólj és szolgám meggyógyul. És hozzáfűzi — én is alárendelt ember vagyok és vannak engedelmeskedő katonáim is. Ha azt mondom az egyiknek: menj! — elmegy. A másiknak: jöjj ide! — hozzám jön. Vagy: tedd ezt! — és megteszi. E szavak hallatára mondja Jézus: ilyen nagy hitet nem találtam Izraelben senkinél.

Ha jól meggondoljuk, a fenti rész nemcsak Jézus gyógyításának egyik epizódját közli, hanem kiegészíti az ítéletre vonatkozó előzőleg elhangzott figyelmeztetést is.

A megelőző fejezetben Jézus az ó- és újszövetség különbségéről és azok betöltéséről szólva egy látszólag jelentéktelen dologra hívja föl a figyelmet. Nevezetesen arra, hogy: „Ne ítéletek, hogy meg ne ítéljenek.” A százados szolgájának meggyógyítása ezzel a kívánsággal függ össze. Mert, ha Jézus visszautasítja a gyógyításra vonatkozó kérést, emlékezve arra, amit tanítványainak mondott, hogy „sem a pogányok, sem a szamaritánusok házába ne menjetek”, akkor érthetetlen, hogy miért szól az emberi megítélés ellen. De, ha arról van szó, amit mi, unitáriusok is vallunk, hogy Jézus minden ember üdvösségét akarja, akkor egész természetes, hogy az üdvösség előkészítése érdekében nem tesz különbséget a beteg és a pogánnak mondott beteg, de egy ugyanazon Isten gyermekei között.

Végeredményben itt nem is az a kérdés, hogy Jézus magatartásával gyakorol-e ítéletet vagy sem, hanem az, hogy kimutatja-e az emberi ítélet helytelenségét. Nem lehet valakit csak egyszerűen pogánnak, vagy nem pogánnak; továbbmenőleg Jézus-követőnek, vagy Jézus-tagadónak minősíteni, csak azért, hogy a látszatra alapozott ítéletet gyakoroljuk ember-társaink felett. Szép példa erre a pogánnak mondott római százados, aki olyan hitet tanúsított, amilyenrel Jézus Izraelben nem találkozott.

Emberi gyorlóságunk jut kifejezésre abban, hogy hitünk megnyilatkozása helyett mi is gyakran ítélek. Megfeledekezünk arról a názáreti Jézusról, aki a bajba jutott emberen azonnal kész segíteni és ki, ha megkülönbözteti is az embert, azt a szerint teszi, hogy ki mennyire szereti Istent és becsüli embertársait. Természetes, hogy a hit kérdése soha sem hagyható figyelmen kívül, hiszen ha hiányzik hitem vagy abból az erő, amely hegyeket mozgat, akkor odatudhatom magam azok közé, akik külső sötétségre vettetnek, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz.

Ma sokan hasonlítunk a pogány százados szolgájához, akit megmentett az élet számára a gazdájának a hite, a mi gazdánk és tanítónk a názáreti Jézus, és nekünk öröklétünk lesz, ha megéljük tanítását és követjük példáját. Érthetetlen és értelmetlen ítélezéseink helyett keressük az evangélium igazságait, hogy ez a megnyilatkozásunk hozza meg gyümölcsét, reánk értelmezve Jézus szavait: „Bizony mondom néktek, ilyen nagy hitet nem találtam Izraelben senkinél.” Amen.

Kelemen Miklós

Gyallay Domokos - nyolcvan éves

Unitárius és magyar irodalmi életünk egyik legcélváltabb egyénisége: Gyallay Domokos most augusztusban lett nyolcvan éves!

Mikor leírom ezt a nagy számot, hihetetlennek tűnik fel előttem. Hiszen mindnyájan tudjuk, hogy Gyallay most is töretlen hévvel és lendülettel dolgozik nemcsak nyelvtudományi tanulmányokon, hanem nagyobb irodalmi műveken is.

Eddig is igen sokat köszönhet neki a magyarság és az irodalom.

Az ezerkilencszázhuszas évektől egészen 1943-ig — mikor is Budapestre költözött — egyik élenjáró vezető egyénisége volt az erdélyi magyar irodalmi életnek.

Kolozsvárott szerkesztette a „Magyar Nép” című képes hetilapot, a „Pásztortűzet”, s a népművelés emelésére a „Magyar Nép Könyvtára” című szépirodalmi folyóiratot.

Gyallay különösen mint regényíró vált ki. Műveinek tárgyát többnyire az erdélyi történelemből és a nép életéből merítette. Nevezetesebb regényei: „Rég volt, igaz volt” — „Vaskenyéren” (ez a műve magyarul, románul és szlovákul is megjelent) — „Ősi rögön” (elbeszélés) — „Mindenre sor kerül” — „Föld népe” (elbeszélés) stb.

Regényein kívül igen sok népi tárgyú egyfelvonásos színdarabot is írt, melyek kedvelt műsorszámok voltak a műkedvelő társaságoknak. Budapesten is több egyfelvonásos darabja került színre a Kis Színpadon. Ezek közül a „Külön nótá” s a Bem József erdélyi útjának egyik érdekes epizódját felelevenítő „A tábornok paplanja” arattak emlékezetes sikert. Irodalmi műveinek az élő szó erejével is hivatott tolmácsa volt, az irodalmi társaságok vándorgyűlésein, irodalmi estéin hosszú éveken keresztül számos felolvasást, ismeretterjesztő előadást tartott.

Egész életét betöltő írói munkásságának illő méltatása nem az én feladatom, különben is meghaladná lapunk kereteit.

Gyallay Domokos egyházi életünkben is évtizedek óta tevékeny szerepet tölt be. Tagja az Egyházköri Tanácsnak, az Egyházköri Közgyűlésnek, valamint a Teológiai Bizottságnak is. Gyülekezeti összejövetelein szántalanszor gyönyörködtette hallgatóságát különösen egyházunk múltjából merített elbeszéléseivel, ízes humorának meleg színeit is meg-meg csillantva írásaiban.

Szívből kívánjuk, hogy az isteni gondviselés még sok-sok termékeny esztendő adjon Gyallay Domokosnak, hogy ő is elmondhassa Ovidiussal:

„En jobb részemmel mégis magasabbra jutok fel
Égi jeleknél is: kitörölni nevem sose tudják...”

Kádárné Barabás Lenke

Egyházunk küldöttsége augusztus 4-én délután lakásán köszöntötte Gyallay Domokost születésnapja alkalmából. Pethő István püspöki helynök közvetlen meleg szavakkal tolmácsolta unitárius közösségünk jókívánságait, méltatva Gyallay irodalmi és egyházi érdemeit. Az ünnepelt meghatott hangon mondott köszönetet az üdvözlésért. A társaság szívélyes hangulatban még hosszabb ideig együttmaradt Gyallay Domokos és felesége vendégszerető otthonában.

„Élet” Dél-Afrikában

Kenneth Jackson Smith unitárius lelkész a „Universalist Leader” című Bostonban megjelenő egyházi folyóiratban megdöbbentő közleményben számolt be Dél-Afrikában szerzett tapasztalatairól. Nagy érdeklődésre számottevő írásából közöljük az alábbi szemelvényt.

„Három hónapot töltöttem nemrégiben a sokat szenvedett dél-afrikai bennszülöttek között. Ott-tartózkodásom alatt a lakosság minden rétegével érintkezésbe kerültem: fehérekkel, feketékkel, színesekkel (mulattokkal). Dél-Afrika szép ország — állapították meg a feketék —, de — tették hozzá rezignált hangon — gyermekeink vérével fizetjük meg azt a jólétet, amely hazánkat körülveszi. Mindenki tudja ugyanis, hogy a feketék ontják ott a véruket és nem a fehérek. A sharpwille-i tömeggyilkosságban a feketék százai: férfiak, asszonyok és gyermekek estek a gépfegyvertűz áldozatául. Ezeket a szerencsétleneket hátulról lőtte le a rendőrség, amint azt a kórházban őket meglátogató újságírók, lelkipásztorok és az áldozatok hozzátartozói megállapították. — Vajon, ha a rendőrök csak védelmi szempontból használták fegyverüket, miért lövöldöztek hátulról a menekülő tömegre? Két okból látogattam meg az afrikai Durban kikötőjét: fel akartam keresni M. Gandhi menyét és unokáját, valamint A. J. Lithulit, az Afrikai Nemzeti Kongresszus elnökét. Lithuli erőteljes, megnyerő külsejű férfi, kulturált angol nyelvtudással, aki Gandhi tanítványának, erőszakellenes filozófiája hívének tartja magát. A látogató, aki felkeresi Johannesburgot, az ország kereskedelmi központját, valóban elragadtatással szemlélheti a felhőkarcolók ragyogó tömbjeit, a széles bulvárokat, a terjeszkedő jólét jeleit, a magas életszínvonalat. De rövidesen rá kell ébrednie arra, hogy ez csak a fehérek Johannesburgja. A feketéket a törvény hatalma kiszorítja a jólét bűvköréből. Első célom az volt, hogy megtekintsem a feketék Johannesburg-ját, a „Sophiatown”-t. Egy indiánnal találkoztam, akivel közöltem szándékomat. Tanácsolta: üljek föl az ő zárt gyümölcs-fuvarozó kocijára, amelynek ajtaja belülről zárható, s kívülről nem láthatnak meg. Ha nem lesz rendőr a láthatáron, kiszállhatok s megtekinthetem, amit akarok. Így is cselekedtem. Tapasztalataim megdöbbentéssel töltöttek el. Sophia városban nincs telefon, sem villanyvilágítás, de vízvezeték sincs. Amerre a szem el lát, mindenütt acélhulladék, rozsdásodó vastörmelék. A leglehangolóbb látvány a rongyos öltözetben játszadozó gyermekek hada. Mindenfelé szenny, szegénység és elhagyatottság. Ilyen körülmények között nem csodálkozhatom azon, hogy a kisgyermekek fele két éves kora előtt elpusztul. A fehérek nem veszik számba a feketéket, csak ha hasznát húzhatnak belőlük. A fehéreknek a feketéktől való elszigetelését és érintkezésüknek a legszűkebb korlátok közé szorítását a kormányzat különböző intézkedésekkel biztosítja. A feketék bármilyen munkakörben csak különleges engedély alapján helyezkedhetnek el. Sőt a fehéreknek a feketék lakónegyedébe is csak külön hatósági engedéllyel lehet belépniük. A munkavállalási engedélyt havonként kell a munkaadónak megújítani. Munkahelyet változtatni is csak külön írásbeli engedéllyel lehet. Ilyen rendkívül szigorú szabályok mellett természetesen nem ritkán fordulnak elő az engedélyek körül mulasztások, kihágások. Nem akad talán egyetlen afrikai sem, aki akarva-akaratlan életében legalább egyszer ilyen mulasztást el ne követett volna.

A mulasztásba esők száma évenként néha egymillióra rúg. A mulasztások miatt elítélt foglyokat azután farmerekhez utalják gazdasági munkára. A farmerek egy csoportja összefog, megépíti a maga foglyai részére „külön börtön”-ét és élet-halál ura lesz foglyai fölött. Ezek a „magánbörtönök” természetesen nem állanak

hatósági ellenőrzés, felülvizsgálat alatt. Dél-Afrika tudomásom szerint egyetlen állam a világon, ahol a foglyokat módszeresen, szinte hetenként ütlegetik. A foglyok az ütlegetésből eredő fájdalmak miatt sokszor napokig mozdulni sem tudnak. Nem ritka eset, hogy az ütlegetés a fogoly halálát okozza.”

Ehhez a megrázó képhez — úgy gondoljuk — nem kell kommentár.

HÍREK

Pethő István püspöki helynök családi látogatásról a Román Népköztársaságból hazaérkezett és átvette hivatala vezetését. **Dr. Gálfalvi István** egyházköri főgondnok afia a napokban töltötte be életének 60. évét. Ebből az alkalomból egyházunk egyeteme szeretetteljes tisztelettel köszönti.

Az Amerikai Unitárius Társulat 1. évi május 24-én Bostonban tartott évi üléséről üdvözlő iratot küldött az Egyházköri Tanácsnak. Ezen az ülésen 5:1 arányban kimondták az unitárius és universalista egyházi szervezetek egyesülését. Az egyesült szervezet első ülését 1961. május havában tartja.

Sebestyén Istvánné afia Hőgyes Endre utcai székházunk házfelügyelője „Kiváló dolgozó” kitüntetésben és pénzjutalomban részesült. A hűséges szolgálat méltó elismeréséhez a ház kedves „Rebi”-jének szívből gratulálunk és további tartós jó egészséget kívánunk.

Szigethy Gyulának és feleségének **Szabó Katalinnak** házasságát fiúgyermekkel áldotta meg az Úr. Az újszülött a keresztségben Gábor nevet kapta. A keresztes szertartását **Bence Márton** lelkész végezte. — Keresztülők: **dr. Benczédi Ferenc** hőmezővársárhelyi orvos és felesége **Szabó Gabriella**. — Isten áldása legyen az újszülött életén.

Külföldi egyházi hírek

Az unitárius világszövetség végrehajtó bizottsága júl. 27–31. napjain Párizsban tartotta ezidei tanácskozását dr. E. Kuebler elnöke alatt. Az ülés foglalkozott az 1961. évi augusztusban Davosban (Svájc) tartandó világkongresszus előkészületeivel, melyek ismertetésére még visszatérünk.

Arminius Jakab holland reformátor emlékezetét ünnepelte aug. 4–6. napjain tartott ülésen a remonstráns testvérközösség. Az előadásokat remonstráns, kongregacionalista, methodista és unitárius professzorok tartották, köztük az amerikai Harvard egyetem teológiai fakultásának unitárius professzora, **dr. L. J. Adams**, az „Arminianizmus szociális tanításai” címen. Az emlékülés alkalmából Pethő István püspöki helynök egyházunk nevében táviratban üdvözlötte a testvérközösséget.

Harrington Donald, a New York-i Community Church, a legnagyobb unitárius gyülekezet lelkésze és felesége, a magyar unitárius lelkész oklevéllel rendelkező **Szánthó Vilma** közös prédikációban nyilatkoztak meg a modern házasság értelméről. Az érdekes egyházi beszéd nyomtatásban is megjelent és számos hozzászólást kapott az egyházi és világi sajtóban.

M. Harrington Iona Vilma, Rev. dr. Donald Harringtonnak, a New York-i „Community Church” unitárius gyülekezet lelkipásztorának és magyar származású feleségének, **Szánthó Vilmának** a lánya, augusztus 7-én tartotta esküvőjét **Mr. Joseph Griseon Hancock, Jr.-ral** New York-ban. Esküvő után fogadás volt a Hotel Ten. Park Avenuen. A fiatal párnak örömteli, boldog házasságot kívánunk. A szülőknek szívből gratulálunk.

Bende Béla afiát, a kolozsvári protestáns Teológiai Intézet (ref., evang., unitárius) prorektorát június 23-án „Summa cum Laude” minősítéssel a teológiai tudományok doktorává avatták. „A vallás fenomenológiája” c. tézise alapján. Az avató ünnepség főlemelő hangulatban folyt le. Az új doktori a román kormány képviselője és a felekezetek püspökei meleg szavakkal üdvözlöttek. A kiváló teológusnak mi is őszinte szeretettel gratulálunk és pályáján további sikereket kívánunk.

UNITARIUS ÉLET

Laptulajdonos a Magyarországi Unitárius Egyházköri Felelős szerkesztő és kiadó: **Pethő István**.

Évi előfizetési díja 12 forint.

Budapest, IX., Hőgyes Endre utca 3.

Táv: 137–186. Csekkasz.: 50 561.

607540/2 — Zrínyi Nyomda, Budapest.